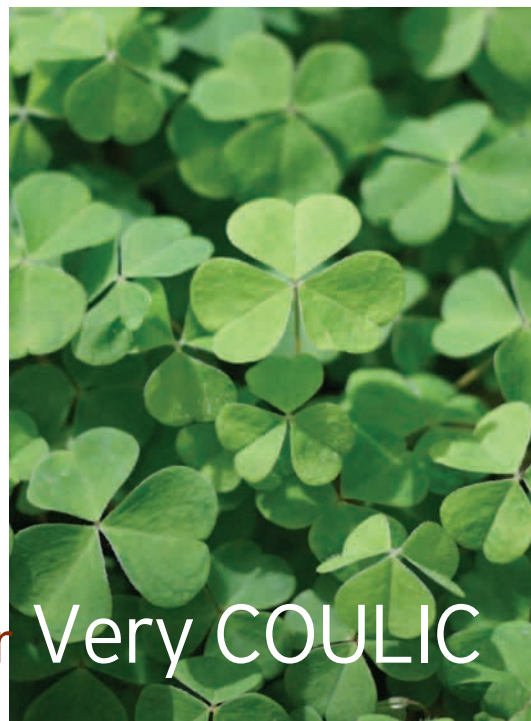

Beroep, vorser: dokter Very COULIC

Ons Hart wenst u beter de vorsers leren kennen die het Fonds voor Hartchirurgie steunt dankzij uw vrijgevigheid.

In tegenstelling tot wetenschappers die vaak ongenaakbaar lijken, is dit harte-lijke gesprek met dokter Very Coulic een poging om samen met u zijn passie voor wetenschap te delen.

Gebrek aan donoren zet aan te zoeken naar nieuwe mogelijkheden

Ons Hart: Professor Coulic, hoe bent u vorser geworden?

Prof. Very Coulic. Ik kreeg zin om aan onderzoek te doen tijdens een stage in het laboratorium voor biologie van Roscoff in Bretagne, waar ik naartoe werd gestuurd door de professoren P. Brien en A. Dalcq na mijn 2e kandidatuur geneeskunde, dus vele jaren geleden! Daar werd ik bewust van de aantrekkingskracht die fundamenteel onderzoek op mij had, en van de noodzaak om klinische activiteiten te binden aan activiteiten van fundamenteel onderzoek. Naar aanleiding van de opvolging van mijn eerste patiënt die leed aan slokdarmkanker (1e doctoraat) kreeg ik belangstelling voor reconstructieve chirurgie. In het kader van een studentenkring voor operatieve chirurgie werd de verwezenlijking van die droom mogelijk, eerst als deelnemer aan een gemeenschappelijk thema over rationele hechtingsmethoden voor digestieve organen, vervolgens met mijn eigen thema over alloplastische genezing van segmentaire slokdarmanomalieën bij de

hond. Vervolgens werkte ik in het domein van de transplantatie van volwassen organen in het laboratorium voor orgaan- en weefseltransplantatie van de Academie voor Medische Wetenschappen van de Sovjet-Unie, opgericht door enkele Russische collega's en door mijzelf, onder toezicht van academicus V. V. Kovanov. Ik wens ook toe te lichten dat ik vele jaren in de Sovjet-Unie heb doorgebracht, waar ik de heel belangrijke rol van de Wetenschappelijke Studentenverenigingen heb kunnen appreciëren bij de vorming van Russische vorsers, aangezien de meeste onder hen er lid van zijn geweest.

O.H. U had van meet af aan belangstelling voor reconstructieve chirurgie, en dit bleef zo gans uw carrière. Wat trok u in dit domein aan?

Prof. V.C. Vanaf 1980 werd het duidelijk dat de vooruitgang in de transplantologie vooral gebonden was aan immunologie, farmacologie en moleculaire biologie. Maar het gebrek aan donoren verplichtte ons andere paden te bewandelen. Vandaar onze interesse voor de transplantatie van foetale organen die in staat zijn zich te ontwikkelen in volwassen milieu, met de hoop dat ze als intermediaire oplossing zouden kunnen worden gebruikt tussen de transplantatie van volwassen organen (in afwachting, of onmogelijk) en de regeneratie door stamcellen die op adequate wijze zouden worden geconditioneerd, een reëel perspectief, dat echter ook vandaag nog veraf ligt. In die optiek bleek het hart als onderwerp voor onderzoek het meest hoopgevend

Professor Very Coulic
(centrum) en
zijn medewerkers
Dr. Maimouna Bol Alima
en Dr. Sébastien Queron

♥
Wat me het meest
voldoening geeft,
is iets nuttigs te
verrichten

en nuttig, en dat blijkt nu bevestigd te worden.

O. H. Wat doet u het liefst als vorser? Zijn er ook negatieve aspecten?

Prof. V.C. Prettig is, als je gelijk krijgt en iets nuttigs kunt verrichten. Alleen hechte vriendschap geeft nog grotere voldoening. Moeilijk is, als iets niet nuttig blijkt, en je het gevoel hebt materiaal te verspillen, te falen, het twijfelen... Daarom heb ik ook altijd een bijkomende activiteit gehad: lesgeven of kliniek. Dat neemt niet weg dat er vele moeilijkheden zijn: vermoeidheid van het werken zonder tijdschema, soms slopend, onderbetaald, weinig tijd voor familie en culturele ontwikkeling, iets wat nochtans onontbeerlijk is voor een gezonde geest. En vooral het onbegrip van je collega's, geweld of ongewild. Maar ondanks die moeilijkheden, heb ik doorgezet.

O.H. Dus weinig tijd voor de familie, zei u?

Prof. V.C. Een correct familieleven voor een vorser is niet simpel. Belangrijk is dat je partner meeleeft en deelneemt volgens zijn eigen mogelijkheden aan het gemeenschappelijke werk, ook al heeft die een andere vorming (dat geluk heb ik gehad, en ik ben mijn vrouw Yvette Messe hiervoor heel dankbaar). Voor de kinderen, weet ik het niet: sommige worden op hun beurt vorsers, andere slaan een andere richting in. Dat hangt waarschijnlijk af van de sfeer thuis en van hun

eigen persoonlijkheid.

O.H. Wat is de plaats van onderwijs bij onderzoek?

Prof. V.C. Onderwijs maakt deel uit van het wetenschappelijk onderzoek: je wordt tijdens je studies aangezet om die richting in te slaan, en door op jouw beurt ervaring en enthousiasme door te spelen vind je kostbare medewerkers en vorm je diegenen die de fakkel zullen overdragen. In dat perspectief is samenwerking belangrijk, intra- en interdisciplinair, inclusief tussen theoretici en practici. Dat was overigens de belangrijkste les van de "School voor Gastro-Enterologie", gesticht en geleid tussen 1971 en 1991 door de academicus A. Ougolev, open voor iedereen, één jaar op twee, van student tot ervaren leraar.

O.H. Wat zijn de kwaliteiten van een goede onderzoeker?

Prof. V.C. Intelligentie (een beetje toch liefst), fantasie (zoals voor een kunstenaar) en onbaatzuchtigheid.

O.H. Wat zou u gedaan hebben als u geen onderzoeker was geworden?

Prof. V.C. Ik zou huisarts zijn geworden, zoals diegenen die mij de roeping gaven: mijn huisarts, Dr. R.Coyette, en mijn oom, Dr. Ad. Koulic. ■